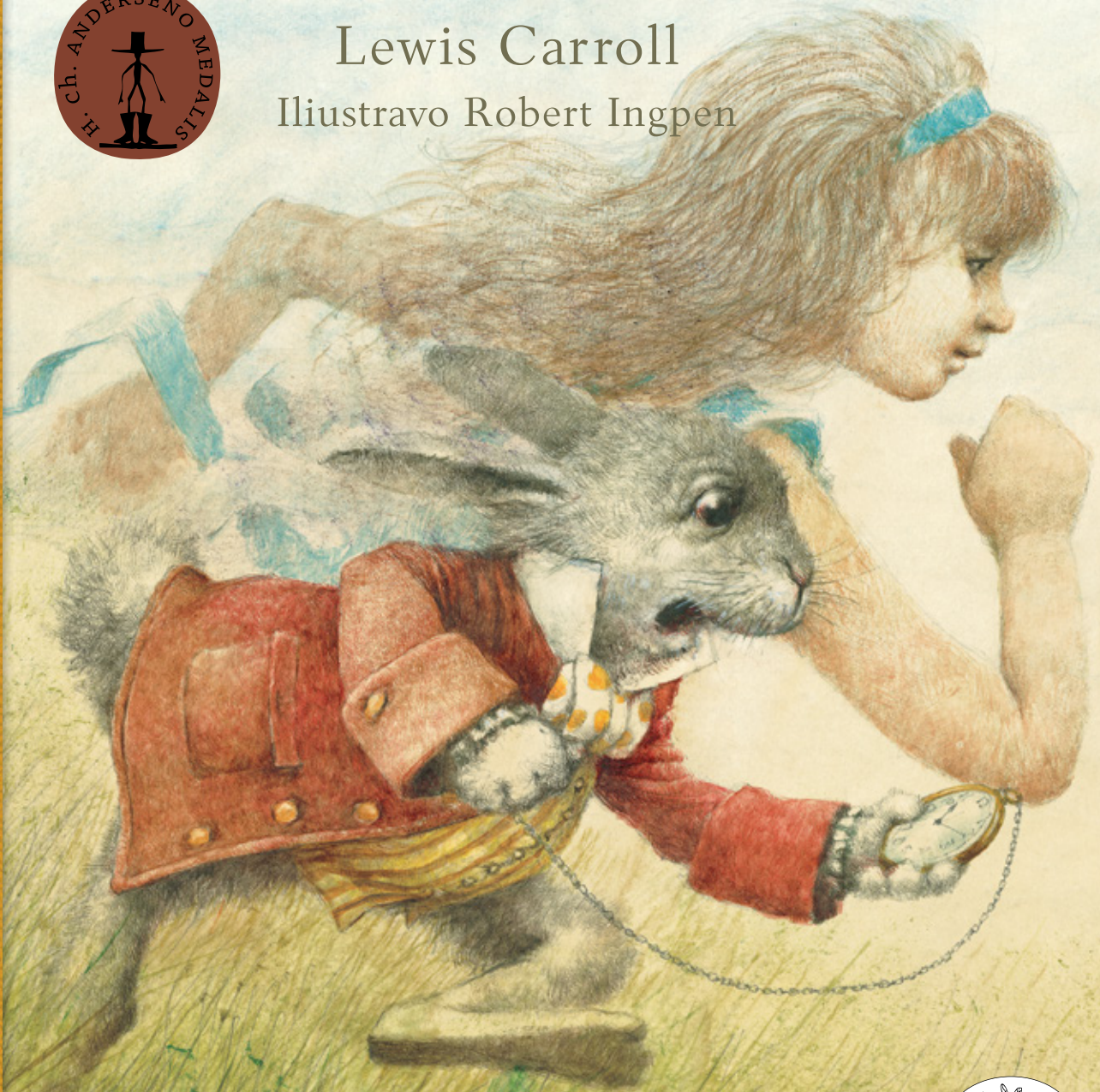

Lewis Carroll
Iliustravo Robert Ingpen

Alisa Stebuklų šalyje

Alisa Stebuklų šalyje

Geriausios pasaulio rašytojų ir dailininkų knygos vaikams

Lewis Carroll

Alisa Stebuklų šalyje

ILIUSTRAVO
Robert Ingpen

Iš anglų kalbos vertė Vilija Vitkūnienė

Eilėraščius iš anglų kalbos vertė Violeta Palčinskaitė

Vilnius
2015

KITOS H. CH. ANDERSENO SERIJOS KNYGOS:

„Nuostabūs Ozo šalies burtininkas“	„Emilis ir trys dvynukai“
„Nykštukas galvoje“	„Mažoji siuvėja“
„Vėjas gluosniuose“	„Septintoji princesė“
„Kaip atsirado drugeliai“	„Gyvūnai be zoologijos sodo“
„Mama, tėtė, aš ir ji“	„Georgas ir Glorija. Pasakojimas apie meilę“
„Kiti nutikimai orbitoje“	„Mano tėtis – skrajūnas“
„Otutė“	„Aplink Žemę per 80 dienų“
„...ir baltieji šešėliai miškuose“	„Piteris Penas ir Vendė“
„Nepaprasta Agnės Sesilijos istorija“	

© Iliustracijos, Robert Ingpen, 2009

Sukurta ir paruošta *Palazzo Editions Ltd.*, Batas,
Jungtinė Karalystė.

© Vertimas į lietuvių kalbą, Vilija Vitkūnienė, 2015

© Eilėraščių vertimas į lietuvių kalbą, Violeta Palčinskaitė, 2015

© Leidykla „Niekio rimto“, 2015

Turiny's

Alisos nuotyčiai Stebuklų šalyje 7

1

Triušio urvu žemyn 11

2

Ašarų klanas 23

3

Politikų lenktynės ir ilgoji uodega 35

4

Triušis pasiunčia Mažąją Bilą 47

5

Vikšro patarimas 63

6

Paršelis ir pipirai 77

7

Beprotiška arbatėlė 93

8

Karalienės kroketo aikštelė 107

9

Netikro Vėžlio pasakojimas 125

10

Omarų kadrilis 139

11

Kas pavogė pyragaičius? 153

12

Alisos parodymai 169

Kaip gimė istorija apie Alisą 186

Dailininko žodis 190

Kalėdinis fėjų sveikinimas vaikams 191

Alisos nuotyčiai Stebuklų šalyje

*Aukšinės popietės šviesa
Vandens paviršiuoj renkas,
Paspaudžia irklą nejučia
Dar neįgudę rankos,
O alkis nuotykių svaigių –
Jis niekad neišsenka.*

*Žiauri Trijulė! Šiuo metu,
Kai toks mieguistas oras,
Prašyti pasakos – dievaž –
Jų įgeidis – nedoras.
Bet vienas balsas ar atsvers
Visos Trijulės norą?*

*Panelė Prima išdidžiai
Įsako man: „Nelauki!“
Sekunda ragina: „Greičiau,
Pradėki, mielas drauge.“
O Tercijai sunku kalbėt,
Ji kas minutę – šaukia!*

*Staiga iškyla tyloje
Pasąmonės šviesa,
Kada spurdėdama širdis
Skrajoja dausose,
Kur paukštį priglaudžia žvėris,
Ir tai beveik tiesa.*

*O kai vaizduotės pramanai
Išnyksta nejučia,
Ir tu sakai, bus kitąkart
To tęsinio pradžia,
„Ne, ne! – sušunka trys balsai. –
Dabar! Dabar ir čia!“*

*Taip gimė pasaka nauja –
„Stebuklų šalyje“.
Visi veikėjai dar ilgai
Gyvens joje su ja,
Ir mes sugrįžtame namo
Beveik jau tamsoje.*

*Alisos nuotykių knyga!
Ir vėl tave palies
Vaikystės tolimi aidai
Laimingos praeities.
Kaip rožių džiūstantis vainikas
Iš dingusios šalies.*

Luisas Kerolis (1832–1898) skaito savo pasaką Alisai Lidl (1852–1934)

PIRMAS SKYRIUS

Triušio ūrvų žemyn

Alisai jau visai nusibodo sėdėti su sese paupy ir nieko neveikti: kartelį ar du ji dirstelėjo į sesers skaitomą knygą, bet joje nebuvo nei paveikslėlių, nei pašnekesių. „Kokia nauda iš knygos, – dingtelėjo Alisai, – jeigu joje nėra paveikslėlių ir niekas nesikalba?“

Tad viena sau svarstė (kiek pajėgė tokią karštą dieną, nes jautėsi apsnūdusi ir apdujusi), ar verta pinti saulučių vainikėlį, juk tada teks stotis skinti gėlyčių. Staiga visai pro šalį praskuodė Baltasis Triušis rausvomis akimis.

Nieko čia *ypatinga*; net Alisai nepasirodė *neįprasta* girdėti Triušį niurnant po nosimi: „O varge, vargeli, tikrai pavėluosiu!“ (Vėliau, viską pergalvojusi, ji suprato, kad turėjo nustebti, bet tąkart visa atrodė savaime aišku.) Tačiau kai Triušis lyg niekur nieko *išsitraukė iš liemenės kišenėlės laikrodį* ir žvilgtelėjęs į jį nuskuodė toliau, Alisa pašoko nudiegta minties, kad niekada ligi šiol nebuvo mačiusi triušio nei vilkinčio liemenę, nei traukiančio iš kišenėlės laikrodį, taigi degdama smalsumu nusivijo jį per pievą ir pačiu laiku spėjo pamatyti neriantį į platų triušio urvą po gyvatvore.

Dar akimirka, ir Alisa smuko iš paskos nė nepasvarsčiusi, kaipgi reikės iš jo išlįsti.

Triušio urvas iš pradžių driekėsi kaip tunelis, bet paskui ėmė leistis žemyn taip staiga, kad, nespėjusi nė pagalvoti, ar nevertėtų sustoti, Alisa jau krito tarsi į giliausią šulinį.

Arba tas šulinys buvo baisiai gilus, arba ji labai lėtai krito, tad turėjo užtenkamai laiko dairytis aplinkui ir spėlioti, kas gi dar nutiks. Iš pradžių bandė dirstelėti žemyn ir įžiūrėti, ant ko nukris, bet buvo per tamsu; tada ėmė žvalgyti šulinio sienas ir pastebėjo daug spintelių ir knygų lentynų: tai vienu, tai kitur matė kabančius žemėlapius ir paveikslus. Krisdama nuo vienos lentynėlės pastvėrė stiklainį su lipde „APELSINŲ MARMELOZAS“, bet labai nusivylė, nes stiklainis buvo tuščias; paleisti jo nenorėjo, bijojo ką nors pritrenkti ten, apačioje, tad, krisdama pro šalį, šiaip taip įspraudė jį į vieną spintelę.

„Nieko sau! – pamanė Alisa. – Šitaip nukritus, kūliais riedėti nuo laiptų man bus vieni juokai! Namiškiai stebėsis, kokia aš drąsi! Galėčiau net nusiridenti nuo stogo!“ (Ir tai tikrai buvo panašu į tiesą.)

Ji vis krito, krito ir krito. Nejaugi *niekada* nesiliaus?

– Kažin kiek mylių jau nukritau? – pratarė garsiai. – Tikriausiai esu netoli Žemės vidurio. Pagalvokime, juk iki ten kokie keturi tūkstančiai mylių. Manychiau... (Alisa apie tai buvo girdėjusi mokykloje, ir, nors proga žiniomis puikuotis buvo ne *itin* tinkama, nes niekas nesiklausė, vis dėlto pamanė, kad pasikartoti nepakenks.) Taip, rodos, kaip tik toks atstumas; bet kažin į kokią platumą ar ilgumą aš patekau? (Alisa nė per nago juodymą nenutuokė, kas ta platuma ar ilguma, bet buvo malonu tarti šiuos didingus žodžius.)

Netrukus ji vėl prabilo:

– Įdomu, ar nukrisiu *kiaurai* Žemę? Kaip bus juokinga išlįsti tarp žmonių, vaikstančių žemyn galva! Tarp antipatijų, taip sakant, – šįkart beveik džiaugėsi, kad niekas jos negirdi, nes žodis visai neatrodė tinkamas. – Bet vis tiek turėsiu jų paklausti, kaip vadinasi ta šalis, ar ne? Sakysit, ponija, čia Naujoji Zelandija? O gal Australija?

Kalbėdama ji bandė mandagiai pritūpti. Pamėginkite padaryti *reveransą* krisdami žemyn! Manote, pavyktų?

– Ta ponია tikrai palaikytų mane neišmanėle! Ne, verčiau neklausiu – tikrai pamatysiu kur nors užrašyta.

Ji vis krito, krito ir krito. Veikti nebuvo ką, tad netrukus Alisa vėl prabilo.

– Tikriausiai Dina šįvakar manęs pasiges! – (Dina buvo jos katė.) – Tikėkimės, per pavakarius kas nors prisimins įpilti jai į lėkštelę pieno. Dina, brangioji, gaila, kad tavęs čia nėra! Pelės, ko gero, neskraido, bet gal sugautum kokį šikšnosparnį, jis mažą tesiskiria nuo pelės, tiesa? Tik kažin ar katės ėda šikšnosparnius?

Staiga Alisa ėmė snūduriuoti ir mieguistai murmėti:

– Ar katės ėda šikšnosparnius? Ar katės ėda šikšnosparnius? – o protarpiais: – Ar šikšnosparniai ėda kates?

Juk patys suprantate, ji negalėjo atsakyti nė į vieną tų klausimų, tad visai nesvarbu, kaip paklausi. Paskui ji užmigo ir susapnavo einanti kartu su Dina ir rimtų rimčiausiai jos klausianti: „Nagi, Dina, sakyk teisybę: ar esi kada suėdusi šikšnosparnį?“ Tik staiga šlumšt! Šlumšt! Ji šlumštelėjo ant stagarų ir sausų lapų krūvos; kryptis baigėsi.

Alisa nė kiek neužsigavo ir akimirksniu stryktelėjo ant kojų: pažvelgė aukštyr, bet ten buvo visiškai tamsu; priešais tęsėsi kitas ilgas koridorius, juo skubriai tolo Baltasis Triušis. Alisa negalėjo delsti nė minutėlės, tad puolė pirmyn lyg vėjas ir spėjo nugirsti, kaip sukdamas už kampo Triušis sudejavo:

– Ak, auselės jūs mano, ūseliai jūs mano, jau visai vėluoju!

Alisa beveik lipo jam ant kulnų, bet kai pasuko už kampo, Triušis jau buvo dingęs, o ji atsidūrė ilgame žemame koridoriuje, apšviestame palubėje kabančių lempų.

Ten išvydo daugybę durų, bet visos buvo užrakintos; bandydama jas atverti, Alisa apėjo vieną pusę, paskui kitą ir nuliūdusi grįžo koridoriaus viduriu galvodama, kaip teks išeiti lauk.

Staiga ji priėjo trikojį stalelį, išlietą iš storo stiklo; ant stalelio gulėjo tik auksinis raktelis, ir Alisai pirmiausia dingtelėjo, gal jis nuo kurių nors durų; bet, deja! Arba spynos buvo per didelės, arba raktelis per mažas, – juo nieko negalėjai atrakinti. Tačiau bandydama antrą kartą ji aptiko ilgą užuolaidą, kurios anksčiau nebuvo pastebėjusi, už jos rado mažas dureles, gal penkio-likos colių aukščio; pamėgino atrakinti spyną auksiniu rakteliu ir, dideliam džiaugsmui, jis tiko!

Pravėrusi dureles Alisa pamatė siaurą plyšelį, ne ką platesnį už žiurkės urvelio angą. Priklaupusi pažvelgė pro jį ir išvydo nepaprasto grožio sodą, tokio ji dar nebuvo mačiusi. Kaip būtų puiku ištrūkti iš šio tamsaus koridoriaus ir paklajoti tarp ryškiaspalvių gėlynų ir gaivių fontanų, bet Alisa pro dureles neįstengė net galvos prakišti. „O jei ir *prakiščiau* galvą, – mąstė vargšė Alisa, – kokia iš jos nauda be pečių. Ak, norėčiau susistumti kaip teleskopas! Turbūt pavyktų, jei žinočiau, nuo ko pradėti.“ Mat pastaruoju metu nutiko tokia galybė nepaprastų dalykų, kad Alisa ėmė manyti, jog iš tikrųjų beveik nieko nėra neįmanomo.

Atrodė neverta laukti prie mažųjų durelių, tad ji grįžo prie staliuko vildamasi rasti kitą raktą ar bent kokią knygą su nurodymais, kaip žmogų sustumti lyg teleskopą, bet šįsyk ant stalelio stovėjo buteliukas („Anksčiau jo čia tikrai nebuvo“, – tarstelėjo sau Alisa.) su užrašu „IŠGERK MANE“, dailiai atspausdintu didelėmis raidėmis.

Na, gerai, „*Išgerk mane*“, bet išmintingoji mažoji Alisa neskubėjo *to* daryti.

– Ne, pirmiausia pažiūrėsiu, – tarė ji, – ar nėra užrašo „*Nuodai*“.

Ji buvo skaičiusi gražių pasakų apie nusideginusius, laukinių žvėrių suėstus arba kitokių nemalonių dalykų ištiktus vaikus, nes jie *neprisiminė* paprastų draugų patarimų, pavyzdžiui: raudonai įkaitęs žarsteklis nudegins, jei per ilgai jį laikysi; jei *smarkiai* peiliu įsipjausi pirštą, dažniausiai bėgs kraujas; taigi ji puikiai žinojo, kad gerokai gurkštelėjus iš buteliuko su užrašu „*Nuodai*“, beveik neabejotinai anksčiau ar vėliau jie pakenks.

Tačiau ant buteliuko *nebuvo* užrašo „*Nuodai*“, ir Alisa išdrįso paragauti. Gėrimas atrodė skanus (tiesą sakant, kvepėjo vyšnių pyragu, saldžiu padažu, ananasais, keptu kalakutu, karamelėmis ir karštu, sviestu apteptu skrebučiu), tad netrukus išgėrė jį visą.

– Koks keistas jausmas! – nustebo Alisa. – Tikriausiai traukiuosi kaip teleskopas.

Iš tiesų taip ir buvo: dabar ji siekė vos dešimt colių ir nušvito supratusi, kad pro mažąsias dureles pateks į tą žavingąją sodą. Bet dar truputį palūkėjo, norėdama įsitikinti, ar nebesitraukia: dėl to šiek tiek nerimavo: „Nes juk žinote, – pati sau kalbėjo Alisa, – galiu ištirpti visiškai, kaip kokia žvakė. Kažin kaip tada atrodyčiau?“ Ir pabandė įsivaizduoti, kaip atrodo užpūstos žvakės liepsna, nes neprisiminė ką nors panašaus mačiusi.

Kiek palaukusi ir pajutusi, kad nebesitraukia, nutarė eiti į sodą, bet, deja. Vargšė Alisa! Priėjusi prie durelių apsižiūrėjo pamiršusi auksinį raktelį, o grįžusi prie stalelio jo pasiimti suprato niekaip negalinti pasiekti: aiškiai matė jį pro stiklinį stalviršį ir iš paskutiniųjų stengėsi užlipti viena stalelio koja, bet ši buvo per slidi; galiausiai nusikamavusi vargšėlė atsisėdo ant grindų ir pravirko.

– Gana, neverta šitaip verkti! – griežtokai tarė sau Alisa. – Patarčiau tučtuojau liautis!

Apskritai ji labai puikiai sau patardavo (nors itin retai tų patarimų paisydavo), kartais taip griežtai save subardavo, kad net apsiašarodavo; pamena sykį bandžiusi skelti sau antausį, kad sukčiauja žaisdama su savimi kroketą, nes šis smalsus vaikas labai mėgo apsimesti esąs du asmenys. „Bet dabar neverta, – pamanė vargšė Alisa, – dėtis, kad esu du žmonės! Juk iš manęs beliko tik tiek, kad vargu ar išeitų bent *vienas* gerbtinas asmuo!“

Netrukus žvilgsnis užkliuvo už stiklinės dėžutės, gulinčios po staleliu; atvožusi rado joje mažytį pyragaitį, o ant jo iš smulkių uogyčių buvo išdėlioti žodžiai: „SUVALGYK MANE.“

– Ką gi, suvalgysiu, – tarė Alisa, – ir jei dėl to paūgėsiu, pasieksiu raktelį; o jei dar susitrauksiu, galėsiu pralįsti pro durų apačią; vienaip ar kitaip pateksiu į sodą ir man visai nesvarbu, kas nutiks!

Ji atsikando kąsnelį ir susirūpinusi ėmė spėlioti:

– Kur dabar? Katron pusėn?

Uždėjusi ranką ant galvos stengėsi pajusti, kaip keičiasi ūgis, bet šiek tiek nustebo likusi tokia, kokia buvo; žinoma, valgant pyragaičius visuomet taip ir nutinka, bet Alisa jau nieko kito nesitikėjo, tik ko nors nepaprasto, tad jai pasirodė gana nuobodu ir kvaila gyventi įprastai.

Taigi nieko nelaukdama ji sparčiai sukirto pyragaitį.

ANTRAS SKYRIUS

Ašarų klanas

— **K**uo toliau, tuo keistiau! – sušuko Alisa (buvo tokia apstulbusi, kad valandėlę pamiršo, kaip kalbėti taisyklingai). – Dabar tįstu lyg pats ilgiausias teleskopas! Sudie, kojelės!

(Pažvelgusi žemyn į savo pėdas, ji vos įstengė jas įžiūrėti – taip jos buvo nutolusios.)

– Ak, vargšės kojelės, kas, mano mielosios, dabar apaus jus batukais ir kojiniųėmis? Juk *aš* tikrai jau nepajėgsiu! Netrukus taip nutolsiu, kad jūs man net neberūpėsite: turėsite pačios savimi rūpintis kaip išmanydamos.

Bet tyliai sau pamanė: „Privalau gražiai su jomis elgtis, nes dar sumanys nebeiti ten, kur noriu! Sugalvojau. Per kiekvienas Kalėdas dovanosiu joms po porą naujų batų.“

Ir ji ėmė kurti planus, kaip tai darys. „Teks siųsti per laiškanešį, – galvojo Alisa, – ir kaip juokingai atrodys: siunčia dovanas savo pačios kojoms! Ir kokių keistu adresu!

*Gerb. Alisos Dešinei Kojai
Kilimėlis prie židinio
Šalia pakuros Grotelių
Mylinti Alisa*

Vargeli, na ir nusišneku!“

Kaip tik tą akimirką ji galva atsitrenkė į koridoriaus lubas: tiesą sakant, dabar Alisa jau buvo aukštesnė nei devynių pėdų, taigi nedelsdama stvėrė auksinį raktelį ir nuskubėjo prie sodo durelių.

Vargšė Alisa! Ji galėjo tik atsigulti ant šono ir viena akimi dirstelėti į sodą, bet patekti į jį neturėjo jokios vilties, tad atsisėdo ir vėl pravirko.

– Gėdykis, – subarė save Alisa, – tokia didelė mergaitė, – (tai buvo visiška tiesa), – o šitaip žliumbi! Tučtuojau liaukis, sakau tau!

Bet vis tiek verkė ir priliejo kibirus ašarų. Netrukus aplink ją susikaupė didelis, gal keturių colių gylis klanas, jis užtvindė beveik pusę koridoriaus.

Dar po kelių minučių ji išgirdo atitapsint mažas kojeles, tad paskubomis nusibraukė ašaras norėdama pamatyti, kas ateina. Grįžo puikiai apsitaisęs Baltasis Triušis; vienoje rankoje jis laikė baltas minkštos odos pirštines, kitoje – didelę vėduoklę. Tapsėjo labai skubėdamas ir vis murmeldamas:

– Ak! Kunigaikštienė, kunigaikštienė! Ak! Ar tik neužrūstinsiu jos versdamas laukti!

Alisą buvo apėmusi tokia neviltis, kad ji galėjo į bet ką kreiptis pagalbos; taigi Triušiui priartėjus prabilo silpnu, droviu balseliu:

– Gal malonėtumėte, pone...

Triušis smarkiai krūptelėjo, išmetė iš rankų pirštines ir vėduoklę ir kiek įkabindamas nudūmė į tamsą.

Alisa pakėlė pirštines ir vėduoklę ir, kadangi koridoriuje buvo labai tvanku, ėmė vėduotis nepaliaujamai kalbėdama:

– Varge, vargeli! Kokia keista diena! Dar vakar viskas buvo kaip pridera. Gal mane kas pernakt pakeitė? Nagi pagalvokime: ar šįryt atsikėliau tokia pat? Ko gero, pamenu, jaučiausi truputį kitokia. Bet jeigu esu nebe ta pati, tai kas aš dabar? Ech, *tai bent* galvosūkis!

Ji pabandė prisiminti visus pažįstamus savo amžiaus vaikus ir įsitikinti, ar galėtų būti virtusi kuriuo nors iš jų.

– Tikrai ne Ada, – tarė ji sau, – nes jos plaukai sukasi ilgomis garbanomis, o maniškiai nė kiek negarbanoti; akivaizdu, kad ir ne Meibelė, nes žinau daugybę

dalykų, o jinai, vargeli, tiek nedaug teismano! Be to, *ji yra ji*, o *aš esu aš*, ir... vaje, kaip viskas glumina! Pažiūrėkime, ar dar tebežinau, ką žinodavau. Nagi: keturiskart penki yra dvylika, o keturiskart šeši – trylika, o keturiskart septyni... vargeli! Taip niekada nesuskaičiuosiu iki dvidešimties! Kita vertus, daugybės lentelė nieko nereiškia: pabandykim geografiją. Londonas yra Paryžiaus sostinė, o Paryžius yra Romos sostinė, o Roma... ne, aš klystu, tikrai! Vadinasi, virtau Meibele! Pabandysiu padeklamuoti „Vos tik mažutis...“ – ir ji, sukryžiuvusi skreite rankas, lyg atsakinėtų pamoką, ėmė deklamuoti, bet balsas skambėjo kimiai ir keistai, o žodžiai liejosi kitokie, nei buvo pratusi:

*Vos tik mažutis krokodilas
Žvynuota uodega pamos,
Galingos bangos seno Nilo
Purslais ištykšta ant uolos.*

*O kai nasrus kreivai pražiojęs
Jis tiesia letenas žalias,
Be jokio vargo suvilioja
Kvailas mažytes žuveles.*

– Tikrai, žodžiai ne tie, – tarė vargšė Alisa ir ašaros vėl paplūdo iš akių. – Vadinasi, aš – Meibelė, ne kitaip, teks gyventi tame ankštame nameliūkštyje ir beveik neturėti jokių žaislų, ir, ak! Tiek daug išmokti pamokų! Ne, nusprendžiau: jei aš Meibelė, tai liksiu čia, urve! Veltui jie kaišios galvas ir šauks: „Mieloji, išlįsk į paviršių!“ Tik pažvelgsiu aukštyn ir pratarsiu: „Tai kas aš esu? Pirmiausia pasakykite, o jau tada, jei man patiks tuo asmeniu būti, iškopsiu lauk; jei ne, liksiu čia, urve, kol tapsiu kuo nors kitu...“ Bet, o varge!.. – vėl prapliupo verkti Alisa. – Aš noriu, kad jie *kaišiotų* galvas į urvą! Aš *taip* pavargau čia lindėti visiškai viena!

Carroll, Lewis

Ca241 Alisa Stebuklų šalyje : [apysaka] / Carroll, Lewis; iš anglų kalbos vertė Vilija Vitkūnienė; eilėraščius iš anglų kalbos vertė Violeta Palčinskaitė; iliustravo Robert Ingpen. – Vilnius: Niekio rimto, 2015. – 192 p.: iliustr.

Britų rašytojo, matematiko, fotografo ir diakono Lewiso Carrollio (1832–1898) istorija apie smalsią ir drąsią mergaitę Alisą, paskui Baltąją Triušį nukeliavusią į Stebuklų šalį, iki šiol žavi viso pasaulio vaikus ir suaugusiuosius. Čia nonsensas, juokai, žodžių žaismai ir keistenybės pinasi su Viktorijos laikų visuomenės kritika, parodijuojami to meto papročiai ir netgi matematikos mokslo naujovės. Fantastiški Alisos nuotyčiai nepalieka abejingų, o literatūros tyrinėtojai kūrinyje kaskart randa naujų netikėtų prasmų.

Šį išskirtinį „Alisos Stebuklų šalyje“ leidimą iliustravo australų dailininkas Robertas Ingpenas (g. 1936), už savo kūrybą apdovanotas Hanso Christiano Anderseno medaliu.

Redaktorė **Giedrė Kmitienė**

Korektorė **Vitalija Vanagaitė**

Maketavo „**Niekio rimto**“ dizaino grupė

Tiražas 3000 egz.

Išleido leidykla „Niekio rimto“

Dūmų g. 3A, LT-11119 Vilnius

www.niekorimto.lt

Spausdino UAB BALTO print

Utenos g. 41A, LT-08217 Vilnius

– Bet aš nenoriu turėti reikalų su pakvaišėliais, – pareiškė Alisa.

– Na, nieko nepadarysi, – tarė Katinas, – visi mes čia kvaištelėję. Aš kvaištelėjęs. Tu kvaištelėjusi.

– Iš kur žinai, kad aš kvaištelėjusi? – paklausė Alisa.

– Turėtum tokia būti, – tarė Katinas, – antraip nebūtum čia atsidanginusi.

Tvankią vasaros popietę Alisa nusekė paskui Baltąjį Triušį ir atsidūrė įstabioje Stebuklų šalyje. Taip prasidėjo neįtikėtinas nuotykis, po kurio gyvenimas niekad nebeatrodys nykus. Vaizduotės meistras Lewisas Carrollis sukūrė nepakartojamą keisčiausių įvykių ir personažų puotą, kuria viso pasaulio pakvaišėliai mėgaujasi iki šiol.

Kas slypi giliame Triušio urve? Kodėl varnas panašus į rašomąjį stalą? Stebuklų šalyje gali gerokai užtelėti atsikandęs pyragaičio, čia gudriai šypsosi Čėyro katinas, o beprotiškos arbatėlės metas niekad nesibaigia. Leiskis į nepamirštamą kelionę su Alisa ir tu!

Ieškokite istorijos tęsinio 2016 m. Knygų mugėje!

www.niekorimto.lt

Akcijos ir ypatingi pasiūlymai

Tik internetu

ISBN 978-609-441-335-3

9 786094 413353